ROZSUDEK SOUDU (třetího senátu)

12. října 2007 *

Ve věci T-474/04,

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, se sídlem v Bocholt (Německo), zastoupená M. Klusmannem a F. Wiemerem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené A. Bouquetem, jako zmocněncem, ve spolupráci s A. Böhlkem, advokátem,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise (2004) D/204343 ze dne 1. října 2004 v rozsahu, v němž zamítá žádost žalobkyně směřující k odstranění jakékoliv zmínky o ní ve zveřejněném konečném znění rozhodnutí Komise 2005/349/ES

* Jednací jazyk: němčina.

ze dne 10. prosince 2003 týkajícího se řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHS (Případ KOMP/E-2/37.857 – Organické peroxidy) (Úř. věst. 2005, L 110, s. 44),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (třetí senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, J. Azizi a E. Cremona, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. června 2006,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Podle článku 287 ES jsou „[č]lenové orgánů Společenství, […] jakož i úředníci a jiní zaměstnanci Společenství […] povinni […] nevyzrazovat takové informace, jaké jsou [svou povahou] profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů“.

2 Článek 20 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), který se vztahuje na projednávaný případ a nese název „Profesní tajemství“, v odstavci 2 upřesňuje, že „[a]niž jsou dotčeny články 19 a 21, nesmí Komise […] [ani její] úředníci a jiní zaměstnanci vyzradit informace získané na základě tohoto nařízení, které [jsou svou povahou profesním tajemstvím] spadají pod závazek profesního tajemství“.

3 Článek 21 nařízení č. 17 s názvem „Zveřejnění rozhodnutí“ zní následovně:

„1. Komise zveřejní rozhodnutí, která přijme podle článků 2, 3, 6, 7 a 8.

2. Ve zveřejnění se uvádějí jména stran a hlavní obsah rozhodnutí; musí být brán ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.“

4 Článek 13 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 2842/98 ze dne 22. prosince 1998 o slyšení stran v určitých jednáních podle článků [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. L 354, s. 18; Zvl. vyd. 07/04, s. 204), který se vztahuje na projednávaný případ, stanoví:

„Získané informace včetně dokumentů nesmějí být sdělovány ani zpřístupňovány, pokud obsahují obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace jakýchkoli osob včetně stran, proti kterým Komise vznesla [námitky] výhrady, žadatelů, stěžovatelů a všech jiných třetích osob […]. Komise přijme veškerá vhodná opatření pro nahlížení

do spisů, přičemž přihlíží k tomu, aby byla chráněna obchodní tajemství […] a další důvěrné informace.“

5 Článek 9 rozhodnutí Komise 2001/462/ES, ESUO ze dne 23. května 2001 o mandátu úředníků pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 162, s. 21; Zvl. vyd. 08/02, s. 151) stanoví:

„Pokud je úmyslem sdělit informace, které mohou představovat obchodní tajemství podniku, uvědomí se podnik písemně o tomto záměru a jeho důvodu. Stanoví se doba, po kterou může dotyčný podnik předložit písemné připomínky.

Pokud má dotyčný podnik proti zveřejnění informací námitky, ale zjistí se, že informace není chráněná, a může být proto zveřejněná, uvede se toto zjištění ve odůvodněném rozhodnutí, které se oznámí dotyčnému podniku. Rozhodnutí určí den, po kterém bude informace zveřejněna. Tento den musí být nejméně jeden týden ode dne oznámení.

První a druhý odstavec se vztahují přiměřeně i na sdělení informací jejich zveřejněním v Úředním věstníku Evropských společenství.“

6 Podle čl. 1 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2988/74 ze dne 26. listopadu 1974 o promlčení v záležitostech stíhání a výkonu práva v oblasti dopravy a hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. L 319, s. 1; Zvl. vyd. 07/01,

s. 61) platí pro pravomoc Komise k ukládání pokut nebo sankcí za porušení předpisů práva Společenství v oblasti hospodářské soutěže promlčecí doba v délce pěti let v případě porušování jiných předpisů než předpisů o žádostech nebo oznámeních podniků nebo sdružení podniků o žádostech o informace nebo provádění šetření.

Skutkové okolnosti, řízení a návrhová žádání účastnic řízení

7 V roce 2002 zahájila Komise na základě nařízení č. 17 vyšetřování proti evropským výrobcům organických peroxidů, zahrnujícím seskupení AKZO, Atofina SA, právního nástupce Atochem (dále jen „Atochem/Atofina"), a Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, společnost ovládanou společností Laporte plc, nyní Degussa UK Holdings Ltd, Peróxidos Orgánicos SA, FMC Foret SA, AC Treuhand AG a žalobkyni, z důvodu účasti na kartelových dohodách, mezi nimž je jedna hlavní kartelová dohoda a několik regionálních kartelových dohod, ve smyslu článku 81 ES na některých trzích organických peroxidů.

8 Dne 27. března 2003 Komise zahájila formální řízení a přijala oznámení námitek, které bylo poté oznámeno zejména žalobkyni. Žalobkyně ve svých připomínkách ze dne 13. června 2003 v podstatě zpochybnila rozsah, jakož i délku trvání své účasti na hlavní kartelové dohodě a upřesnila, že měla mezi roky 1994 a 1996 s Peroxid Chemie a Atochem/Atofina pouze ojedinělé kontakty. Žalobkyně nicméně tvrdila, že s dalšími dotyčnými podniky kontakty neměla. Stíhání případného protiprávního jednání žalobkyně je tedy každopádně promlčeno.

9 Dopisem ze dne 10. prosince 2003 Komise žalobkyni informovala o svém rozhodnutí ukončit ve vztahu k ní řízení.

10 Mimoto Komise rozhodnutím 2005/349/ES ze dne 10. prosince 2003 týkajícím se řízení podle článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHS (Případ KOMP/E-2/37.857 – Organické peroxidy) (Úř. věst. L 110, s. 44, dále jen „rozhodnutí o peroxidech“) uložila pokuty společnostem Atochem/Atofina, Peroxid Chemie, AC Treuhand, Peróxidos Orgánicos a Degussa UK za porušení článku 81 ES. Toto rozhodnutí bylo určeno výše uvedeným společnostem, ale nikoliv žalobkyni.

11 Ve svém výroku rozhodnutí o peroxidech neobsahuje zmínku o účasti žalobkyně na zjištěném protiprávním jednání. Nicméně uvedené rozhodnutí nejprve, pokud jde o žalobkyni, upřesňuje zejména v bodě 78 odůvodnění:

„Komise poté, co poskytla dotčeným podnikům příležitost, aby předložily své připomínky k námitkám, se rozhodla ukončit řízení ve vztahu k [žalobkyni] a [FMC Foret]. Pokud jde o [žalobkyni], Komise zjistila, že nemůže být prokázána účast tohoto podniku na jediném a pokračujícím protiprávním jednání po 31. lednu 1997, příslušném datu zakládajícím promlčení […]“ *(neoficiální překlad)*

12 Dále, zejména v bodech 156 až 177 odůvodnění, rozhodnutí o peroxidech obsahuje podrobný popis účasti žalobkyně na hlavní kartelové dohodě mezi zejména seskupením AKZO, Atochem/Atofina a Peroxid Chemie, která trvala od roku 1971 až do roku 1999. Komise v podstatě konstatuje, že se žalobkyně přímo a formálně neúčastnila hlavní kartelové dohody, ale že k ní pouze přistoupila s protisoutěžním cílem v období mezi roky 1993 až 1996 prostřednictvím schůzek a kontaktů s Atochem/Atofina a Peroxid Chemie, jakož i prostřednictvím výměny citlivých obchodních údajů s posledně uvedenými.

13 Konečně rozhodnutí o peroxidech v bodě 319 odůvodnění uvádí:

„[Žalobkyni] bylo určeno oznámení námitek. Nicméně toto rozhodnutí není určeno [žalobkyni] (viz bod 78 odůvodnění), jelikož účast [žalobkyně] v období po 31. lednu 1997 nemohla být prokázána.“ *(neoficiální překlad)*

14 Dopisem ze dne 18. února 2004 doručeným dne 19. února 2004 Komise žalobkyni předala kopii rozhodnutí o peroxidech, jakož i shrnutí uvedeného rozhodnutí. V uvedeném dopise Komise žalobkyni informovala, že zamýšlí zveřejnit znění rozhodnutí o peroxidech bez důvěrných údajů, jakož i jeho shrnutí podle článku 21 nařízení č. 17, a vyzvala ji, aby označila případné pasáže, o nichž se žalobkyně domnívá, že obsahují obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace.

15 Dopisem ze dne 4. března 2004 žalobkyně Komisi požádala, aby byly ze znění rozhodnutí o peroxidech, které mělo být zveřejněno, odstraněny veškeré zmínky o žalobkyni a jejím údajném protiprávním chování, zejména zmínky uvedené v bodech 15, 81, 106 (tabulka 4) odůvodnění a v bodech 120 až 123, 156 až 177, 184, 185, 188, 189, 202 a 270 odůvodnění z důvodu, že žalobkyni nebylo uvedené rozhodnutí určeno a že řízení, které bylo ve vztahu k ní zahájeno, bylo ukončeno (bod 78 odůvodnění rozhodnutí o peroxidech). Určité pasáže rozhodnutí o peroxidech týkající se zapojení žalobkyně do zjištěného protiprávního jednání, zejména body 169 a 176 odůvodnění, které byly žalobkyní napadeny v rámci správního řízení, jsou totiž podle žalobkyně nepřesné. Každopádně musí být podle ní odstraněno obchodní tajemství obsažené v bodě 45 odůvodnění (tržní podíl žalobkyně), v bodě 106 odůvodnění (tabulka 4), v bodech 168 a 175 odůvodnění (jméno M. S.), jakož i v bodech 173 až 177 a 510 odůvodnění [podrobné hodnocení žalobkyně v rámci jednání o ovládnutí s třetí osobou].

16 Dopisem ze dne 6. dubna 2004 Komise informovala žalobkyni, že odstraní veškeré zmínky o ní v prozatímním znění rozhodnutí o peroxidech, které mělo být zveřejněno, a k dopisu připojila odpovídající znění bez důvěrných údajů. Komise si však vyhradila možnost zaujmout jiné stanovisko k žádosti žalobkyně o důvěrné zacházení, pokud jde o konečné znění rozhodnutí o peroxidech, které mělo být zveřejněno.

17 Dopisem ze dne 13. dubna 2004 žalobkyně požádala, aby bylo rovněž odstraněno její jméno v bodě 15 odůvodnění a v tabulce 4 rozhodnutí o peroxidech a s výhradou těchto změn souhlasila s prozatímním zveřejněním uvedeného rozhodnutí.

18 Dopisem ze dne 22. června 2004 Komise žalobkyni oznámila prozatímní znění rozhodnutí o peroxidech bez důvěrných údajů v podobě, v jaké mělo být neprodleně zveřejněno na internetových stránkách Komise, které neobsahovalo žádnou zmínku o žalobkyni.

19 Dopisem ze dne 28. června 2004 Komise informovala žalobkyni o svém úmyslu zamítnout žádost o důvěrné zacházení týkající se zmínky o ní v konečném znění rozhodnutí o peroxidech, které mělo být zveřejněno. V uvedeném rozhodnutí totiž Komise dospěla k závěru, že žalobkyně porušila článek 81 ES, i když z důvodu promlčení nebylo možné jí uložit pokutu. Komise však souhlasila s utajením jména jednatele žalobkyně, M. S., jakož i učiněných zmínek o jejím podrobném hodnocení v rámci jednání o ovládnutí s třetí osobou v konečném znění rozhodnutí o peroxidech bez důvěrných údajů, a s nahrazením přesných údajů o tržních podílech žalobkyně rozpětím tržních podílů. Konečně, Komise informovala žalobkyni o možnosti obrátit se na úředníka pro slyšení podle článku 9 rozhodnutí 2001/462 v případě, že by hodlala setrvat na své žádosti o důvěrné zacházení.

20 Dopisem ze dne 12. července 2004 žalobkyně požádala úředníka pro slyšení, aby z rozhodnutí o peroxidech v jeho konečném znění, které mělo být zveřejněno, odstranil všechny zmínky učiněné o žalobkyni v souladu s prozatímním zněním zveřejněným na internetových stránkách Komise. V tomto dopise žalobkyně zopakovala argumenty, které uplatnila v dopise ze dne 4. března 2004, a upřesnila, že musí být odstraněna chybná zmínka o její údajné účasti na zjištěném protiprávním jednání učiněná v bodech 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (tabulka 4) odůvodnění, v bodech 108, 120 až 123, 156 až 177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 a 510 odůvodnění, jakož i v bodě 1.3.1 obsahu. Na podporu své žádosti žalobkyně tvrdila, že tyto údaje mohou třetím osobám poskytnout důkazní prostředky pro podání žalob na náhradu škody proti žalobkyni a mohou způsobit újmu jejímu dobrému jménu na trhu. Mimoto Komise podle žalobkyně nemá po ukončení vyšetřovacího řízení ve vztahu k ní pravomoc, aby jí vytýkala porušení článku 81 ES, ani aby za tímto účelem přijala rozhodnutí, kterým by bylo nepříznivě zasaženo do jejího právního postavení. Krom toho skutečnost, že rozhodnutí o peroxidech není určeno žalobkyni, ji nepřípustným způsobem zbavuje možnosti podat přímou žalobu proti uvedenému rozhodnutí. Konečně, přístup Komise je neslučitelný s cílem pravidel o promlčení, jakož i se zásadami právní jistoty a presumpce neviny.

21 Dopisem ze dne 13. září 2004 přijal úředník pro slyšení na základě čl. 9 třetího pododstavce rozhodnutí 2001/462 první rozhodnutí. V tomto rozhodnutí úředník pro slyšení odmítl odstranit z konečného znění rozhodnutí o peroxidech, které mělo být zveřejněno, zmínky učiněné o žalobkyni – s výjimkou jména M. S., údajů týkajících se podrobného hodnocení žalobkyně a zmínky učiněné o tržních podílech žalobkyně, která musí být nahrazena rozpětím tržních podílů – z důvodu, že se nejedná o obchodní tajemství vzhledem k tomu, že pojem „obchodní tajemství“ předpokládá, že vyzrazení dotčené informace závažně zasahuje do zájmů dotčené osoby. Jednak, co se týče rizika žalob na náhradu škody podle vnitrostátního práva, úředník pro slyšení dospěl k závěru, že uvedené riziko samo o sobě nepředstavuje závažný a nespravedlivý zásah do zájmů žalobkyně, který by mohl odůvodnit ochranu namítaných údajů. V případě, že by tyto žaloby na náhradu škody podané před vnitrostátními soudy byly opodstatněné, byly by totiž přijatelným důsledkem porušení práva hospodářské soutěže Společenství a vnitrostátního práva hospodářské soutěže. Úředník pro slyšení upřesnil, že žalobkyni nebylo rozhodnutí o peroxidech určeno, a že tedy uvedené rozhodnutí při neexistenci zjištění porušení článku 81 ES žalobkyní

není právně závazné pro vnitrostátní soudy. Úředník pro slyšení dále poukázal na to, že případný zásah do dobrého jména žalobkyně je přiměřeným důsledkem zveřejnění rozhodnutí o peroxidech v případě účasti žalobkyně na zjištěných kartelových dohodách. Konečně, úředník pro slyšení potvrdil, že, i kdyby zjištění učiněná v rozhodnutí o peroxidech nebyla ověřena na základě skutkových okolností, což není úředník pro slyšení oprávněn ověřit, nevyplývala by z toho žádná závažná a trvalá újma pro žalobkyni, která by mohla namítaným informacím propůjčit povahu obchodního tajemství.

22 Ve tomtéž dopise se úředník pro slyšení ve zvláštním oddíle s nadpisem „Dodržení práva na obhajobu" mimoto domníval, že za účelem ochrany práva na obhajobu žalobkyně musí být odstraněny údaje týkající se její údajné účasti na regionální kartelové dohodě ve Španělsku uvedené v bodech 176, 262 a 328 odůvodnění rozhodnutí o peroxidech, jelikož vzhledem k tomu, že tyto okolnosti nebyly zmíněny v oznámení námitek, neměla žalobkyně příležitost předložit v tomto ohledu připomínky.

23 Dopisem ze dne 27. září 2004 žalobkyně oznámila svůj úmysl podat k Soudu žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o důvěrné zacházení, které je obsaženo v dopise úředníka pro slyšení ze dne 13. září 2004, a požádala o odklad zveřejnění konečného znění rozhodnutí o peroxidech obsahujícího zmínky, které se jí týkají, až do doby ukončení soudního řízení.

24 Dopisem ze dne 1. října 2004, který obsahoval rozhodnutí (2004) D/204343 (dále jen „napadené rozhodnutí"), úředník pro slyšení zopakoval důvody vysvětlené ve svém dopise ze dne 13. září 2004. Úředník pro slyšení mimoto uvedl, že Komise odloží zveřejnění rozhodnutí o peroxidech ve formě popsané v napadeném rozhodnutí až

do doby, kdy bude mít žalobkyně příležitost podat Soudu návrh na předběžné opatření podle článku 242 ES.

25 Dopisem ze dne 15. října 2004 žalobkyně úředníka pro slyšení uvědomila o tom, že nepodá návrh na předběžné opatření vzhledem k přísným podmínkám stanoveným judikaturou pro opodstatněnost takového návrhu.

26 Dopisem ze dne 18. října 2004 úředník pro slyšení odpověděl, že vzhledem k tomu, že se žalobkyně zřekla zahájení řízení o předběžných opatřeních u Soudu, neexistuje již překážka zamýšlenému zveřejnění konečného znění rozhodnutí o peroxidech.

27 V důsledku toho Komise zveřejnila na internetových stránkách svého generálního ředitelství (GŘ) pro hospodářskou soutěž rozhodnutí o peroxidech v jeho znění bez důvěrných údajů, které obsahuje zmínky o žalobkyni a další údaje, jejichž zahrnutí žalobkyně napadá.

28 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 10. prosince 2004 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

29 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (třetí senát) zahájit ústní část řízení. Řeči a odpovědi účastnic řízení na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání dne 8. června 2006.

30 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž zamítá její žádost směřující k odstranění jakékoliv zmínky o ní v konečném zveřejněném znění rozhodnutí o peroxidech;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

31 Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

A – *K přípustnosti žaloby na neplatnost*

1. *Argumenty účastnic řízení*

32 Komise zpochybňuje právní zájem žalobkyně na podání žaloby, a tudíž přípustnost projednávané žaloby.

33 Komise se domnívá, že vzhledem k tomu, že se žalobkyně zřekla podání návrhu na předběžné opatření k Soudu a že rozhodnutí o peroxidech bylo mezitím zveřejněno s namítanými údaji, nemá žalobkyně již právní zájem na podání žaloby proti uvedenému rozhodnutí. Podle Komise žalobkyně sama uznala tuto neexistenci právního zájmu na podání žaloby ve svém dopise ze dne 27. září 2004, když uvedla, že zveřejněním by byla její žaloba překonaná.

34 Podle Komise žalobkyně žádným způsobem neuvádí, v čem představují namítané a zveřejněné údaje obchodní tajemství. Každopádně by případné zrušení napadeného rozhodnutí nezabránilo skutečnosti, že se třetí osoby seznámily s uvedenými údaji, a pravděpodobnost, že se srovnatelná situace bude v budoucnu opakovat, je velmi malá. Je tedy pochybné, že by uvedené zrušení mohlo zakládat právní účinky (rozsudek Soudu ze dne 14. září 1995, Antillean Rice Mills a další v. Komise, T-480/93 a T-483/93, Recueil, s. II-2305, body 59 a 60).

35 Podle názoru Komise se žaloba zakládá na chybné domněnce, že namítané údaje získávají závaznou povahu. Nicméně zjištění týkající se protiprávních jednání, jako jsou zjištění týkající se žalobkyně, která jsou pouze uvedena v odůvodnění rozhodnutí o peroxidech, aniž by byla jakkoliv formálně vyjádřena v jeho výroku, nejsou závazná (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1663, bod 315; rozsudky Soudu ze dne 28. dubna 1994, AWS Benelux v. Komise, T-38/92, Recueil, s. II-211, bod 34; ze dne 6. dubna 1995, Baustahlgewebe v. Komise, T-145/89, Recueil, s. II-987, body 35, 55 a následující, a ze dne 11. března 1999, Aristrain v. Komise, T-156/94, Recueil, s. II-645, zveřejnění výňatků, bod 699). Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého její právní zájem na podání žaloby vyplývá ze skutečnosti, že by případné zrušení napadeného rozhodnutí mohlo představovat základ žaloby na náhradu škody proti Komisi v případě, že bude žalobkyni uloženo zaplacení náhrady škody s příslušenstvím v rámci vnitrostátního sporu, Komise se domnívá, že je tento argument čistě hypotetické povahy, a připomíná, že žalobkyni není určeno rozhodnutí, kterým by bylo způsobem závazným pro vnitrostátní soudy zjištěno porušení článku 81 ES.

36 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že její žaloba proti napadenému rozhodnutí je přípustná.

2. *Závěry Soudu*

37 Úvodem je třeba uvést, že projednávaná žaloba směřuje proti napadenému rozhodnutí, které bylo přijato na základě čl. 9 třetího pododstavce rozhodnutí 2001/462 a kterým Komise z části zamítla žádost o důvěrné zacházení podanou žalobkyní z důvodu, že se tato žádost týkala určitých pasáží znění rozhodnutí o peroxidech bez důvěrných údajů, které mělo být zveřejněno. Předmětem projednávané žaloby tedy není zpochybnění legality rozhodnutí o peroxidech jako takové. Mimoto účastnice řízení nezpochybňují skutečnost, že lhůta pro možné podání žaloby proti rozhodnutí o peroxidech, jehož kopie byla předána žalobkyni dne 19. února 2004, uplynula, a že je tudíž s uvedeným rozhodnutím spojena překážka věci rozhodnuté ve vztahu k žalobkyni v rozsahu, v jakém může ve vztahu k ní zakládat konečné závazné právní účinky.

38 I když měla žalobkyně možnost v pravý čas podat žalobu proti rozhodnutí o peroxidech, ale neučinila tak, neznamená to, že by neměla právní zájem na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí. V tomto ohledu je namístě připomenout, že takový právní zájem předpokládá, že zrušení napadeného aktu může mít samo o sobě právní důsledky (viz rozsudek Antillean Rice Mills a další v. Komise, bod 34 výše, bod 59 a judikatura, která je tam uvedena; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie v. Komise, 53/85, Recueil, s. 1965, bod 21), že je tak žaloba schopna ve svém důsledku zajistit prospěch účastníku řízení, který ji podal (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 21), a že uvedený účastník odůvodní vzniklý a trvající zájem na zrušení uvedeného aktu (usnesení Soudu ze dne 17. října 2005, First Data a další v. Komise, T-28/02, Sb. rozh. s. II-4119, bod 42).

39 V tomto ohledu je namístě zaprvé konstatovat, že otázka, zda je zrušení napadeného rozhodnutí schopno přinést žalobkyni prospěch a tudíž zda může zakládat její právní zájem na podání žaloby, závisí na přezkoumání meritorní otázky, totiž otázky dosahu pojmu „obchodní tajemství" ve smyslu čl. 9 prvního pododstavce rozhodnutí 2001/462 ve spojení s čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17. Za předpokladu, že se žádost o důvěrné zacházení podaná žalobkyní týká přinejmenším částečně obchodního tajemství uvedeného ve výše uvedených ustanoveních – což je otázka, o které musí být rozhodnuto v rámci posouzení opodstatněnosti projednávané žaloby – by totiž napadené rozhodnutí, kterým se zamítá uvedená žádost, bylo protiprávní v rozsahu, v jakém nesprávně uplatnilo uvedený pojem. Zrušení napadeného rozhodnutí by tudíž mohlo žalobkyni přinést výhodu v tom, že by Komise podle článku 233 ES musela z tohoto zrušení vyvodit nutné důsledky ve vztahu ke zveřejnění rozhodnutí o peroxidech, které podle čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 musí brát ohled na oprávněný zájem žalobkyně na ochraně jejího obchodního tajemství.

40 Zadruhé, oproti názoru Komise pouhá okolnost, že ke zveřejnění namítaných údajů již došlo a že se s nimi určité třetí osoby již mohly seznámit, nemůže žalobkyni zbavit právního zájmu na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí. Naopak, stálé zpřístupnění uvedených údajů nadále zasahuje zájmy a zejména dobrou pověst žalobkyně, což zakládá vzniklý a trvající zájem ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 38. Krom toho, jakýkoliv jiný výklad, který by přípustnost žaloby podmiňoval zpřístupněním, či nezpřístupněním namítaných údajů Komisí – a tedy dokonaným jednáním ze strany Komise – by jí umožňoval uniknout soudnímu přezkumu tím, že by přistoupila k takovému zpřístupnění, i kdyby bylo protiprávní.

41 V obecnější rovině je posouzení uvedené v bodech 39 a 40 výše potvrzeno judikaturou, podle které může zrušení rozhodnutí mít samo o sobě právní důsledky, zejména tím, že zakládá Komisi povinnost přijmout opatření vyplývající z rozsudku Soudu v souladu s článkem 233 ES, a tím, že brání opakování takové praxe ze strany Komise (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 9. listopadu 1994, Scottish Football v. Komise, T-46/92, Recueil, s. II-1039, bod 14 a judikatura, která je tam

uvedena). V projednávané věci má přitom napadené rozhodnutí přesně ten důsledek, že znění rozhodnutí o peroxidech bez důvěrných údajů, ze kterého nebyly odstraněny pasáže týkající se žalobkyně, je stále zpřístupněno na internetových stránkách GŘ „Hospodářská soutěž“. Případné zrušení napadeného rozhodnutí, přinejmenším částečné, by tudíž podle článku 233 ES zakládalo Komisi povinnost, aby upustila od zveřejnění určitých namítaných pasáží.

42 Vzhledem k výše uvedenému je třeba námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí zamítnout, aniž by bylo třeba přezkoumat ostatní argumenty uplatněné v této souvislosti účastnicemi řízení.

B – *K věci samé*

1. *Úvodní poznámka*

43 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje tři žalobní důvody vycházející zaprvé z porušení článku 21 nařízení č. 17, zadruhé z nedostatku pravomoci Komise s ohledem na články 3 a 15 nařízení č. 17 k přijetí a zveřejnění rozhodnutí, kterým je zjištěna existence protiprávního jednání, jež je žalobkyni přičítáno, a zatřetí z porušení jejího práva na účinnou soudní ochranu.

2. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 21 nařízení č. 17*

a) Argumenty účastnic řízení

44 Žalobkyně tvrdí, že pouhá skutečnost, že jí nebylo rozhodnutí o peroxidech určeno, Komisi zakazuje, aby zveřejnila v něm učiněná zjištění, která se jí týkají.

45 Podle žalobkyně se zveřejnění upravené v čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 týká pouze stran. Pojem „strany" se podle uvedeného ustanovení přitom vztahuje pouze na osoby, kterým je určeno rozhodnutí, kterým se ukládá pokuta, a nikoliv na zúčastněné podniky, kterým takové rozhodnutí není určeno. Zveřejnění takového rozhodnutí, které obsahuje zjištění nepříznivě zasahující do právního postavení podniků, jimž nebylo určeno, totiž pro posledně uvedené představuje sankci z důvodu nepříznivých důsledků, které by takové zveřejnění mělo pro jejich dobrou pověst, a z důvodu zvýšeného rizika, že budou na základě důkazů vycházejících z uvedeného rozhodnutí vystaveny žalobám na náhradu škody podaným třetími osobami před vnitrostátními soudy. Podle názoru žalobkyně mimoto nemohou takové podniky na rozdíl od osob, jimž je rozhodnutí určeno, napadnout opodstatněnost uvedených zjištění před soudem, aby se vyhnuly výše uvedeným nepříznivým účinkům a rizikům, což představuje nepřijatelné omezení jejich práva na účinnou soudní ochranu.

46 Na jednání žalobkyně v podstatě upřesnila, odkazujíc na argumentaci, kterou uvedla v rámci svého druhého žalobního důvodu, a na rozsudek Soudu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03, Sb. rozh. s. II-1429), že pravomoc Komise zveřejnit rozhodnutí podle čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 je omezena jednak ochranou profesního tajemství ve smyslu článku 287 ES, která se rovněž vztahuje na vyzrazování takových okolností, které jsou uvedeny v článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43;

Zvl. vyd. 01/03, s. 331), a jednak zásadou presumpce neviny stanovenou v článku 48 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1), v jejímž světle musí být posouzen rozsah pravomoci Komise zveřejnit rozhodnutí. Zásada presumpce neviny totiž podle žalobkyně Komisi zakazuje, aby zpřístupnila skutečnosti svědčící v neprospěch dotčeného podniku, které tento podnik neměl příležitost napadnout u soudu.

47 V důsledku toho představuje zveřejnění rozhodnutí o peroxidech zahrnujícího zjištění týkající se údajného protiprávního chování žalobkyně porušení čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17.

48 Podle Komise se skutečnost, že rozhodnutí o peroxidech nebylo žalobkyni určeno, nedotýká její pravomoci zveřejnit uvedené rozhodnutí ve znění, které o žalobkyni obsahuje zmínky. To platí tím spíš, že žalobkyně byla stranou správního řízení až do doby, kdy bylo ve vztahu k ní ukončeno.

49 Podle názoru Komise je jediným omezením její pravomoci zveřejnit rozhodnutí její povinnost brát ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně obchodního tajemství, jak je stanoveno v druhé části věty čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17. Naproti tomu první část věty uvedeného ustanovení pouze odkazuje na minimální požadavky, které zveřejnění musí splňovat, totiž uvedení jmen stran a hlavního obsahu rozhodnutí.

50 Podle Komise je tento výklad potvrzen judikaturou, která uznává, že zveřejnění nad rámec uvedených minimálních požadavků je přípustné. Zveřejnění úplného textu rozhodnutí, kterým se ukládají pokuty, je tak dovoleno, a to i přesto, že rozhodnutí

přijatá podle článku 15 nařízení č. 17 nejsou mezi rozhodnutími zmíněnými v čl. 21 odst. 1 uvedeného nařízení (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1970, Chemiefarma v. Komise, 41/69, Recueil, s. 661, body 101 až 103, a ze dne 14. července 1972, Francolor v. Komise, 54/69, Recueil, s. 851, body 30 a 31). Komise tudíž v napadeném rozhodnutí na základě této judikatury správně zjistila, že může rovněž zveřejnit rozhodnutí nebo jejich části, u kterých sekundární právo nestanoví povinnost zveřejnění, za předpokladu, že tímto zveřejněním nebude vyzrazeno obchodní tajemství.

51 Komise mimoto tvrdí, že, i kdyby výraz „strany“ uvedený v první části věty čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 označoval pouze osoby, kterým je rozhodnutí určeno, přesto vyplývá z širšího pojmu „podnik“ – a nikoliv z pojmu „strana“ – použitého v druhé části této věty, že ve zveřejněném rozhodnutí mohou být zmíněny též jiné osoby než strany.

52 Komise se rovněž domnívá, že údaje nezávazné povahy týkající se žalobkyně uvedené v rozhodnutí o peroxidech, které nebyly formálně vyjádřeny ve výroku uvedeného rozhodnutí, nejsou ve smyslu judikatury (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. prosince 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, Recueil, s. I-11369, bod 52) předmětem rozhodnutí Komise, které musí vnitrostátní soudy zohlednit v rámci případného řízení o žalobě na náhradu škody (rozsudek Soudu ze dne 22. března 2000, Coca-Cola v. Komise, T-125/97 a T-127/97, Recueil, s. II-1733, bod 86). V projednávané věci tedy mohou být posouzení Komise uvedená v odůvodnění rozhodnutí o peroxidech předmětem žaloby na neplatnost pouze v rozsahu, v němž jako odůvodnění aktu, kterým bylo nepříznivě zasaženo do právního postavení, představují nutnou oporu pro jeho výrok (rozsudky Soudu ze dne 17. září 1992, NBV a NVB v. Komise, T-138/89, Recueil, s. II-2181, bod 31; ze dne 8. října 1996, Compagnie maritime belge transports a další v. Komise, T-24/93 až T-26/93 a T-28/93, Recueil, s. II-1201, bod 150, a ze dne 7. října 1999, Irish Sugar v. Komise, T-228/97, Recueil, s. II-2969, bod 178). Naproti tomu údaje uvedené v odůvodnění týkající se protiprávních jednání, které takovou oporu nepředstavují, podle Komise nezasahují nepříznivě do právního postavení ani stran, ani třetích osob. Z toho vyplývá, že Komise

v napadeném rozhodnutí správně doložila, že rozhodnutí o peroxidech není rozhodnutím, kterým by se způsobem závazným pro vnitrostátní soudy konstatovalo porušení článku 81 ES žalobkyní.

53 Rozhodnutí o peroxidech totiž ve vztahu k žalobkyni neobsahuje žádné závazné zjištění, které by mohlo ovlivnit autonomní posuzování vnitrostátního soudu, ale pouze popis jejího chování, který má přispět k pochopení původu protiprávního jednání, kterého se dopustily osoby, jimž bylo uvedené rozhodnutí určeno, a jeho souvislostí. Je tedy podle Komise vyloučeno, aby žalobkyně byla vystavena případným žalobám na náhradu škody před vnitrostátními soudy, aniž by se mohla bránit. Zejména v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nemůže být zveřejněné rozhodnutí o peroxidech proti ní použito jako rozhodující důkaz ani nemůže významným způsobem usnadnit shromažďování důkazů třetími osobami v rámci takového sporu.

54 Mimoto se Komise domnívá, že článek 30 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003 L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) – ustanovení, které nahradilo článek 21 nařízení č. 17 a rozšířilo podmínky pro zveřejňování tak, aby se do budoucna výslovně vztahovaly i na rozhodnutí, kterými se ukládají sankce a penále – její přístup podporuje a naprosto nebrání její předchozí praxi v oblasti zveřejňování. Zveřejňování slouží jednak k zajištění transparentnosti správy, a jednak k tomu, aby zejména rozhodnutí, jimiž se ukládají sankce, získala odrazující charakter v souladu s cílem obecného předcházení protiprávnímu jednání uznaným Soudním dvorem v rozsudku Chemiefarma v. Komise, bod 50 výše. Podle Komise nemůže údajná sankce, kterou pro žalobkyni představuje zveřejnění namítaných údajů, zpochybnit cíl obecného předcházení protiprávnímu jednání ani změnit dosah pravidel o promlčení rozšířením jejich působnosti takovým způsobem, že by omezila pravomoc Komise zveřejnit rozhodnutí. V tomto ohledu Komise zdůrazňuje, že, pokud jde o promlčení ve vztahu k uložení sankcí, článek 25 nařízení č. 1/2003 nyní výslovně uvádí „pravomoci svěřené Komisi na základě článků 23 a 24“, a tudíž neodkazuje na zveřejnění rozhodnutí podle článku 30 uvedeného nařízení.

55 Konečně, Komise se na jednání dovolávala řešení použitého v rozsudku Bank Austria Creditanstalt, bod 46 výše (bod 89), podle kterého nemůže být zahrnutí skutkových zjištění vztahujících se ke kartelové dohodě do rozhodnutí o uložení pokut podmíněno tím, že Komise má pravomoc zjistit existenci odpovídajícího protiprávního jednání, nebo tím, že Komise skutečně existenci takového protiprávního jednání zjistila, a podle kterého je Komise oprávněna v rozhodnutí, jímž konstatuje existenci protiprávního jednání a ukládá sankci, popsat skutkové a historické souvislosti dotčeného jednání. Komise rovněž zdůraznila, že podle uvedeného rozsudku to platí i pro zveřejnění uvedeného popisu, neboť tento popis může být užitečný k tomu, aby dotčené veřejnosti umožnil plně pochopit důvody takového rozhodnutí, a že Komisi přísluší posoudit účelnost zahrnutí takových skutečností.

56 V důsledku toho je žalobní důvod vycházející z porušení čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 třeba zamítnout.

b) Závěry Soudu

Úvodní poznámka

57 V rámci svého prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě zpochybňuje rozsah pravomoci Komise zveřejnit podle čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 rozhodnutí přijaté na základě nařízení č. 17, které jí nebylo určeno a ve kterém Komise zjistila, v odůvodnění, a nikoliv ve výroku, existenci protiprávního jednání žalobkyně. Na podporu tohoto žalobního důvodu žalobkyně v podstatě uplatňuje jednak, že není „stranou“ ve smyslu první části věty čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17, která může být předmětem tako-

vého zveřejnění, a jednak, že zveřejnění rozhodnutí o peroxidech jí způsobuje újmu, jelikož vyzrazuje okolnosti, které jsou profesním tajemstvím ve smyslu článku 287 ES.

58 Soud považuje za vhodné začít přezkumem opodstatněnosti druhé části prvního žalobního důvodu, která se týká rozsahu pravomoci Komise zveřejnit rozhodnutí s ohledem na článek 287 ES.

K rozsahu pravomoci Komise zveřejnit rozhodnutí podle článku 21 nařízení č. 17

59 Úvodem je namístě připomenout obsah článku 21 nařízení č. 17, který upravuje rozsah pravomoci Komise zveřejnit rozhodnutí.

60 Jednak čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17 obsahuje výčet druhů rozhodnutí, které je Komise oprávněna zveřejnit, výčet, který je podle judikatury třeba doplnit o rozhodnutí, jimiž se ukládají pokuty podle článku 15 uvedeného nařízení (viz v tomto smyslu rozsudky Chemiefarma v. Komise, bod 50 výše, body 101 až 104, a Francolor v. Komise, bod 50 výše, body 30 a 31). Krom toho čl. 21 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví v první části věty, že „[v]e zveřejnění se uvádějí jména stran a hlavní obsah rozhodnutí“. Mimoto, podle druhé části věty čl. 21 odst. 2 uvedeného nařízení musí Komise „brá[t] ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství“.

61 V obecnější rovině je nejprve třeba uvést, že i když zveřejnění aktu není výslovně upraveno Smlouvami nebo obecně závazným aktem práva Společenství, z režimu zavedeného Smlouvami, zejména z článku 1 EU, článků 254 a 255 ES, jakož i ze zásady otevřenosti a z požadavku transparentnosti veškerých jednání orgánů Společenství, jež vyplývají z uvedených ustanovení, vyplývá, že při neexistenci ustanovení výslovně nařizujících nebo zakazujících zveřejňování je oprávnění orgánů zveřejňovat akty, které přijaly, pravidlem. Existují však výjimky z tohoto pravidla v rozsahu, v němž právo Společenství, zejména prostřednictvím ustanovení zaručujících ochranu profesního tajemství, brání zpřístupnění těchto aktů nebo některých informací v nich obsažených. Účelem čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 tudíž není omezení práva Komise záměrně zveřejnit úplnější znění svého rozhodnutí, než je nezbytné minimum, a zahrnout do něj rovněž informace, jejichž zveřejnění není požadováno, pokud jejich zpřístupnění není neslučitelné s ochranou profesního tajemství (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, body 69 a 79).

62 Mimoto je namístě připomenout, že druhá část věty čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 je stejně jako článek 20 uvedeného nařízení pouze konkretizací ochrany profesního tajemství podle článku 287 ES v sekundárním právu Společenství a že postup upravený v článku 9 rozhodnutí 2001/462 má pouze provést procesní požadavky, které Soudní dvůr v této souvislosti uznal v rozsudku AKZO Chemie v. Komise, bod 38 výše (zejména body 29 a 30; viz v tomto smyslu rovněž rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, bod 28). Tento postup se tudíž použije, pokud Komise zamýšlí v rámci řízení v oblasti hospodářské soutěže zpřístupnit informace, které by mohly zasáhnout do ochrany profesního tajemství ve smyslu článku 287 ES (prvního a druhého pododstavce), a to v jakékoli formě, včetně zveřejnění rozhodnutí v *Úředním věstníku Evropských společenství* (třetí pododstavec) nebo na internetu.

63 Soud dále dospívá ke zjištění, že ani článek 287 ES, ani nařízení č. 17 výslovně neuvádí, které informace kromě obchodního tajemství jsou profesním tajemstvím. Z volné

formulace článku 287 ES (tento článek zakazuje vyzrazení „informac[í], které jsou profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů“), z čl. 13 odst. 1 nařízení č. 2842/98 a z judikatury však vyplývá, že pojem „informace, které jsou profesním tajemstvím“ zahrnuje rovněž jiné důvěrné informace než obchodní tajemství (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. listopadu 1985, Adams v. Komise, 145/83, Recueil, s. 3539, bod 34; rozsudek Soudu ze dne 18. září 1996, Postbank v. Komise, T-353/94, Recueil, s. II-921, bod 86).

64 Z tohoto širšího významu pojmu „informace, které jsou profesním tajemstvím“ vyplývá, že článek 21 nařízení č. 17 a článek 9 rozhodnutí 2001/462 musejí být vykládány tak, že se stejně jako čl. 13 odst. 1 nařízení č. 2842/98 použijí jak na obchodní tajemství, tak na jiné důvěrné informace. Mimoto je namístě uvést, že důvěrná povaha informací, které musejí být chráněny jako profesní tajemství podle článku 287 ES, může rovněž vyplývat z jiných ustanovení primárního nebo sekundárního práva Společenství, jako je článek 4 nařízení č. 1049/2001 (výše uvedeného v bodě 46) nebo ustanovení článku 286 ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) (viz v tomto smyslu rovněž rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, body 34 a 35).

65 Pokud jde obecně o povahu informací, které jsou obchodním tajemstvím, nebo jiných informací, které jsou profesním tajemstvím, je nejprve nutné, aby toto obchodní tajemství nebo tyto důvěrné informace byly známy pouze omezenému počtu osob. Dále se musí jednat o informace, jejichž zpřístupnění může způsobit vážnou újmu osobě, která je poskytla, nebo třetím osobám [rozsudek Postbank v. Komise, bod 63 výše, bod 87, a viz rovněž oznámení Komise 2005/C 325/07 ze dne 22. prosince 2005 o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků 81 [ES] a 82 [ES], článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. C 325, s. 7), body 3.2.1 a 3.2.2]. Konečně je třeba, aby zájmy, jež by mohly být zasaženy

zpřístupněním informace, byly hodné ochrany. Posouzení důvěrné povahy informace tak vyžaduje zvážení individuálních oprávněných zájmů, které brání jejímu zpřístupnění, a obecného zájmu, který požaduje, aby činnost orgánů Společenství probíhala při co nejširším dodržování zásady otevřenosti (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, bod 71).

66 Z toho jednak plyne, že pokud úředník pro slyšení přijme rozhodnutí na základě čl. 9 třetího pododstavce rozhodnutí 2001/462, je povinen nejen přezkoumat, zda znění rozhodnutí přijatého na základě nařízení č. 17, které má být zveřejněno, obsahuje obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace požívající obdobné ochrany, ale rovněž ověřit, zda toto znění obsahuje jiné informace, které nemohou být zpřístupněny veřejnosti buď z důvodu pravidel práva Společenství, které jim poskytují zvláštní ochranu, nebo z důvodu, že patří mezi informace, které jsou svou povahou profesním tajemstvím (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, bod 34). Krom toho v rámci uvedeného přezkumu legality musí Soud dbát na to, aby úředník pro slyšení dodržel meze svého mandátu, jak byl vymezen, a tedy musí ověřit, zda úředník pro slyšení v projednávaném případě správně uplatnil ochranu profesního tajemství. Naproti tomu nemůže Soud úředníkovi pro slyšení vytýkat, že neopravil případné nesrovnalosti, kterých se dopustila Komise při přijetí rozhodnutí, které je předmětem zveřejnění, jelikož přezkum těchto nesrovnalostí nespadá do jeho pravomoci. Soud tak nemůže zpochybnit ani formální legalitu, ani opodstatněnost rozhodnutí, které má být zveřejněno, i kdyby toto rozhodnutí obsahovalo závažné chyby.

67 S ohledem na zásady uvedené v bodech 59 až 66 výše je třeba posoudit otázku, zda a v jaké míře se na údaje namítané žalobkyní vztahuje ochrana profesního tajemství podle článku 287 ES.

K ochraně namítaných údajů jako profesního tajemství

— Obecná poznámka

68 Vzhledem k výše uvedenému je namístě přezkoumat, zda namítané údaje představují informace, které jsou profesním tajemstvím podle článku 287 ES, jak byl tento pojem vyložen v bodech 63 a 65 výše, a zejména ověřit, zda jejich zveřejnění může žalobkyni způsobit vážnou újmu.

— K aspektům ochrany profesního tajemství, které byly vzaty v úvahu úředníkem pro slyšení

69 Soud nejprve připomíná, že v důsledku toho, že žalobkyně napadla zveřejnění určitých pasáží v rozhodnutí o peroxidech, které se jí týkaly, a že podala žádost o důvěrné zacházení s těmito údaji, se úředník pro slyšení v napadeném rozhodnutí omezil na přezkum otázky, zda údaje namítané žalobkyní byly obchodním tajemstvím, jehož zveřejnění mohlo zasáhnout do jejích oprávněných zájmů.

70 Dále je třeba uvést, že i když tak úředník pro slyšení formálně omezil předmět přezkumu, zaujal nicméně v rámci svého posouzení stanovisko k riziku vzniku újmy vyplývajícímu ze zpřístupnění namítaných údajů a tudíž k jejich důvěrné povaze. Úředník pro slyšení tak jednak přezkoumal, zda zveřejnění namítaných údajů mohlo třetím osobám poskytnout důkazní prostředky, které by jim umožnily podat proti

žalobkyni žaloby na náhradu škody u vnitrostátních soudů, a jednak, zda takové zveřejnění mohlo vážně zasáhnout do dobrého jména žalobkyně na trhu.

71 Z výše uvedeného vyplývá, stejně jako z bodu 21 výše, že úředník pro slyšení v reakci na žádost o důvěrné zacházení podanou žalobkyní v podstatě rovněž posoudil otázku, zda namítané údaje představovaly jiné důvěrné informace než obchodní tajemství. V tomto ohledu dospěl úředník pro slyšení k závěru, že zájem žalobkyně na odstranění namítaných údajů v konečném znění rozhodnutí o peroxidech, které mělo být zveřejněno, nebyl dostatečný.

— K opodstatněnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o dodržení ochrany profesního tajemství

72 Soud připomíná, že zájem podniku, kterému Komise uložila pokutu za porušení práva hospodářské soutěže, na tom, aby veřejnosti nebyly zpřístupněny podrobnosti o protiprávním jednání, jež je mu vytýkáno, nezasluhuje žádnou zvláštní ochranu jednak vzhledem k zájmu veřejnosti seznámit se co nejobšírněji s důvody jakéhokoli jednání Komise, k zájmu hospodářských subjektů na tom, aby věděly, která jednání je mohou vystavit sankcím, a vzhledem k zájmu osob poškozených protiprávním jednáním na tom, aby znaly jeho podrobnosti, aby případně mohly uplatnit svá práva vůči sankcionovaným podnikům, a jednak vzhledem k možnosti uvedeného podniku podrobit takové rozhodnutí soudnímu přezkumu (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, bod 78). Soud se domnívá, že uvedené posouzení se použije obdobně na rozhodnutí, kterými je zjištěna existence protiprávního jednání podniku, jehož stíhání brání promlčení podle článku 1 nařízení č. 2988/74, tedy na

rozhodnutí, které je Komise implicitně oprávněna přijmout na základě režimu zavedeného nařízením č. 17, pokud v tomto ohledu prokáže oprávněný zájem (rozsudek Soudu ze dne 6. října 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, T-22/02 a T-23/02, Sb. rozh. s. II-4065, body 60 až 63).

73 Je však třeba uvést, že použití judikatury uvedené v bodě 72 výše předpokládá, že zjištěné protiprávní jednání je uvedeno přinejmenším ve výroku rozhodnutí a že je toto rozhodnutí určeno dotčenému podniku, aby jej mohl napadnout před soudem. V tomto ohledu je totiž třeba připomenout, že, jak uplatnila sama Komise, ať již je odůvodnění rozhodnutí jakékoliv, pouze jeho výrok může zakládat právní účinky, a v důsledku toho nepříznivě zasáhnout do právního postavení. Naproti tomu úvahy uvedené v odůvodnění rozhodnutí nemohou jako takové být předmětem žaloby na neplatnost. Přezkumu legality soudem Společenství mohou být podrobeny jen v tom rozsahu, v němž jako odůvodnění aktu zasahujícího nepříznivě do právního postavení představují nutnou oporu pro výrok tohoto aktu (usnesení Soudního dvora ze dne 28. ledna 2004, Nizozemsko v. Komise, C-164/02, Recueil, s. I-1177, bod 21; rozsudek Soudu ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, bod 186) a, zejména, pokud uvedené odůvodnění může změnit podstatu toho, o čem bylo rozhodnuto ve výroku dotyčného aktu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 20. listopadu 2002, Lagardère a Canal+ v. Komise, T-251/00, Recueil, s. II-4825, body 67 a 68).

74 V projednávaném případě přitom z výše uvedeného vyplývá, že nezávisle na tom, zda Komise v odůvodnění rozhodnutí o peroxidech oprávněně zjistila existenci protiprávního jednání přičitatelného žalobkyni, či nikoliv, nemá žalobkyně při neuvedení takového zjištění ve výroku aktivní legitimaci pro podání žaloby proti uvedenému rozhodnutí. Žaloba podaná žalobkyní proti rozhodnutí o peroxidech směřující k tomu, aby byla Soudem přezkoumána opodstatněnost namítaných údajů by tudíž byla každopádně nepřípustná i za předpokladu, že by byla podána ve lhůtě stanovené v čl. 230 pátém pododstavci ES (viz v tomto smyslu rozsudek Compagnie maritime belge transports a další v. Komise, bod 52 výše, bod 150).

75 Navíc, jak uplatnila žalobkyně, rozsah pravomoci Komise přijmout a zveřejnit rozhodnutí na základě nařízení č. 17 a rozsah ochrany profesního tajemství musí být vykládány ve světle obecných zásad a základních práv, které tvoří nedílnou součást právního řádu Společenství, a zejména zásady presumpce neviny – jak je potvrzena článkem 48 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. 2000, C 364, s. 1) – jež se použije na řízení, která se týkají porušení pravidel hospodářské soutěže platných pro podniky a která mohou vést k rozhodnutí o uložení pokut nebo penále (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, bod 150; rozsudky Soudu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 178; Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, bod 72 výše, body 104 a 105).

76 Mimoto je namístě poznamenat, že presumpce neviny vyžaduje, aby každý, kdo je obviněn z protiprávního jednání, byl považován za nevinného, dokud jeho vina není prokázána v souladu s právem. Brání tak jakémukoli formálnímu zjištění a dokonce naznačování odpovědnosti osoby obviněné z daného protiprávního jednání v rozhodnutí, kterým se končí řízení, aniž by tato osoba mohla využít všech záruk, které jsou inherentní výkonu práva na obhajobu v rámci řízení, jež má běžný průběh a v rámci něhož je přijato rozhodnutí ve věci samé (rozsudek Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, bod 72 výše, bod 106). Kromě toho, vina osoby obviněné z protiprávního jednání není definitivně prokázána až do doby, kdy je s rozhodnutím, kterým je zjištěna existence takového protiprávního jednání, spojena překážka věci rozhodnuté, což znamená buď neexistenci možnosti dotčené osoby napadnout uvedené rozhodnutí ve lhůtě stanovené v čl. 230 pátém pododstavci ES, nebo, v případě podání takové žaloby, definitivní ukončení soudního řízení, zejména rozhodnutím soudu, kterým se potvrzuje legalita uvedeného rozhodnutí.

77 Proto nelze zjištění považovat za prokázaná v souladu s právem, pokud je obviněná osoba neměla příležitost napadnout před soudy Společenství, i když napadá jejich opodstatněnost. Skutečnost, že by tato zjištění byla vyňata z jakéhokoliv soudního přezkumu a že by tedy v případě jejich protiprávnosti byla vyloučena možnost případné nápravy soudem Společenství, je totiž ve zjevném rozporu se zásadou

presumpce neviny. Jakýkoliv jiný výklad by vedl k porušení systému rozdělení pravomocí a institucionální rovnováhy mezi mocí správní a mocí soudní, jelikož v případě sporu je pouze soud Společenství příslušný s konečnou platností rozhodnout, zda existují dostatečné důkazy umožňující dospět k závěru ohledně odpovědnosti podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže.

78 Soud se mimoto domnívá, že v rozsahu, v jakém se mohou zjištění Komise týkající se protiprávního jednání podniku dostat do rozporu s použitím zásady presumpce neviny, musí být uvedená zjištění v zásadě považována za důvěrná ve vztahu k veřejnosti, a tudíž za svou povahou spadající pod profesní tajemství. Tato zásada vyplývá zejména z nutnosti chránit pověst a důstojnost dotčené osoby, pokud nebyla s konečnou platností odsouzena (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, bod 604). Důvěrná povaha takových informací je potvrzena čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, podle kterého jsou chráněny informace, jejichž zpřístupnění by vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce. Konečně, důvěrná povaha těchto informací nemůže záviset na tom, zda a v jaké míře mají tyto informace důkazní hodnotu v rámci vnitrostátního sporu.

79 V tomto ohledu se žalovaná nemůže dovolávat bodu 89 rozsudku Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, jelikož posouzení, jež v něm Soud provedl, se vztahuje na situaci, která není srovnatelná se situací, jež je základem projednávaného případu, v němž je žalobkyně zbavena jakékoliv možnosti napadnout opodstatněnost tvrzení v rozhodnutí o peroxidech, která se jí dotýkají (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 46 výše, bod 78 *in fine*). Z judikatury uvedené v bodech 72 a 73 výše totiž vyplývá, že Komise nemůže přijmout rozhodnutí, kterým je zjištěno protiprávní jednání, po uplynutí promlčecí doby, pokud neprokáže oprávněný zájem učinit takové zjištění a pokud dotčený podnik nemá žádnou možnost podrobit uvedené zjištění přezkumu soudů Společenství (viz v tomto smyslu rovněž rozsudek Coca-Cola v. Komise, bod 52 výše, bod 86).

80 Jak bylo zjištěno v bodě 74 výše, v projednávané věci neměla žalobkyně aktivní legitimaci pro podání žaloby proti rozhodnutí o peroxidech zejména vzhledem k neexistenci zmínky o její účasti na protiprávním jednání ve výroku, i když napadla opodstatněnost odůvodnění uvedeného rozhodnutí v rozsahu, v němž zmiňovalo její účast na protiprávním jednání. Taková situace je v rozporu se zásadou presumpce neviny a porušuje ochranu profesního tajemství, jak byly vyloženy v bodech 75 až 78 výše, které vyžadují, aby byla zaručena ochrana pověsti a důstojnosti žalobkyně. Je tudíž namístě mít za to, že je třeba namítané údaje kvalifikovat jako informace, které jsou svou povahou profesním tajemstvím ve smyslu článku 287 ES. Konečně je v tomto ohledu třeba uvést, jak přiznala sama Komise na jednání, že by byla mohla zveřejnit rozhodnutí o peroxidech, ve kterém by byla pouze konstatována účast žalobkyně ve správním řízení a bylo konstatováno ukončení vyšetřování ve vztahu k ní z důvodu promlčení. Je třeba určit, že za těchto podmínek chybí obecný zájem na zveřejnění namítaných údajů, který by mohl převážit nad oprávněným zájmem žalobkyně na jejich ochraně.

81 Z výše uvedeného vyplývá, že úředník pro slyšení tím, že zjistil, že namítané údaje nejsou hodny ochrany a že jejich zveřejnění nepředstavuje závažný a nespravedlivý zásah do zájmů žalobkyně, v projednávané věci nesprávně uplatnil ochranu profesního tajemství. V důsledku toho musí být napadené rozhodnutí zrušeno v rozsahu, v němž zamítá žádost žalobkyně o důvěrné zacházení, aniž by bylo třeba rozhodnout o ostatních žalobních důvodech a výtkách, které uplatnila.

K nákladům řízení

82 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastníku řízení, který neměl ve věci úspěch, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Komise (2004) D/204343 ze dne 1. října 2004 se zrušuje.

2) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Jaeger Azizi Cremona

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. října 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

M. Jaeger

Obsah

Právní rámec ..... II - 4232

Skutkové okolnosti, řízení a návrhová žádání účastnic řízení ..... II - 4235

Právní otázky ..... II - 4242

A – K přípustnosti žaloby na neplatnost ..... II - 4242

1. Argumenty účastnic řízení ..... II - 4242

2. Závěry Soudu ..... II - 4244

B – K věci samé ..... II - 4246

1. Úvodní poznámka ..... II - 4246

2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 21 nařízení č. 17 .... II - 4247

a) Argumenty účastnic řízení ..... II - 4247

b) Závěry Soudu ..... II - 4251

Úvodní poznámka ..... II - 4251

K rozsahu pravomoci Komise zveřejnit rozhodnutí podle článku 21 nařízení č. 17 ..... II - 4252

K ochraně namítaných údajů jako profesního tajemství ..... II - 4256

— Obecná poznámka ..... II - 4256

— K aspektům ochrany profesního tajemství, které byly vzaty v úvahu úředníkem pro slyšení ..... II - 4256

— K opodstatněnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o dodržení ochrany profesního tajemství ..... II - 4257

K nákladům řízení ..... II - 4261